

talt med Hensyn til dette Forhold, og dertil søie, at jeg aldeles samstemmer med ham deri. Det er Modstanden mod den parlamentariske Kommission, den tiaarige Revisionsfrist og Udstaffelsen af Sæbtillæg, der har fremkaldt den nuværende Stilling. Dersom man i den Henseende var gaaet med den Side af Folkethinget, hvortil jeg hører, saa havde man ikke haft nogen af de Forlegheder, hvori man nu befunder sig, og hvis Tilstedeværelse jeg beklager for deres Skyld, som lide derunder. Det gaar her som altid, naar de Magtige forle sig, saa maa Smaafolk lide derunder. Men dette ønsker jeg, at vi nu skulle se at raade Bod paa, idet vi hurtig afgjøre denne Sag i forsonlig Aand, og idet vi se bort fra, hvad der ellers kan ligge os imellem. Smidlertid forekommer det mig, at Regjeringen billigt maatte komme os noget i Møde i denne Sag, og uagtet jeg ikke vil sige, at jeg vil lade min Afstemning være afhængig af, hvorledes Regjeringen stiller sig til de Fordringer, vi gjøre i den Henseende, skal jeg dog ikke negte, at jeg med større Beredvillighed vilde gaa videre og imødekomme Regjeringen, naar den vilde opfylde de Ønsker, som jeg tror, at vi have et begrundet Krav paa at faae opfyldte. Jeg tror, at vi bør have en parlamentarisk Kommission nedsat angaaende dette Punkt, for at der fra folkelig Side kan komme til at foreligge en Fremstilling af og en klar Betragtning over disse Forhold, som vi ellers ere nøbde til at lade os nøie med at se fremstillede fra Regjeringens Side. Jeg tror dernæst, at vi maa forlange af Regjeringen, at den vil medvirke til, at denne Kommission kunde blive frugtbar, og at der strax derefter maa blive forelagt en Revisionslov, som omfatter alle Embeds-lønninger og Pensionslove samtidig. Thi det maa man lægge Mærke til, at det er en forunderlig Ting, der er sket, saa længe vi have beskæftiget os med den Slags Sager i Rigsdagen. Vi have aldrig kunnet opnaa at faae vore Lønnings- og Pensionslove reviderede paa een Gang. Naar man vil have, at Pensionen skal betragtes saaledes, som jeg betragter den, nemlig som en oplagt Del af Lønningen, saa er det dog den naturlige Ting af Alt, at man, samtidig med, at man bestemmer den Del af Lønningen, som gives hver Dag, tillige bestemmer den Del, som bliver oplagt for Bedkommende. Vil Regjeringen imødekomme os paa dette Punkt, saa ser jeg ikke rettere, end at den derved i høj Grad har lettet os denne Sags Afgjørelse. At vi ikke uden disse Undersøgelser gaa ind paa en Lov, som skal have en stadig Virkning — hvad ogsaa det ærede Medlem fremhævede — finder jeg saare naturligt; thi naar man ikke har en klar Erkjendelse af hele Forholdet, saa forekommer det mig, at det er urigtigt at ville slaa Noget som helst fast for en længere Aarrække. Paa Grund af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, skal jeg ikke opholde mig længere ved denne Sags almindelige

Sider, idet jeg i det Væsentlige samstemmer med ham. Der er dog et Punkt, hvorom det samme ærede Medlem ogsaa udtalte sig, men hvori jeg ikke er ganske enig med ham; det er den Grændse, hvortil man kan gaa med Hensyn til et Lønnings-tillæg for de to Aar, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at denne Lov burde omfatte, og som jeg haaber, at den i Virkeligheden vil komme til at omfatte, idet vi lade os lede af den Tanke, paa Tillægsbevillingen at foreslaa et Tillæg af samme Størrelse for Lidsrummet fra 1ste April d. A., hvori jeg er enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem vilde nemlig ikke nævne en bestemt Grændse, men han vilde dog nok gaa noget ud over den Grændse, som var foreslaaet i det Forlag, der forelaa i Fjor. Jeg vil for mit Bedkommende være villig til at gaa til den Grændse, som Regjeringen her har nævnt, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. I den Lov, som giver Regler for Indkomstskatten, nemlig Loven af 4de Juli 1870, har man paa en Maade karakteriseret de forskellige Indtægters Come til at svare Indkomstskat, og det træffer sig nu saaledes, at den Grændse, som Regjeringen her har foreslaaet, netop falder sammen med Grændsen for den Indtægt, af hvilken der skal svares fuld Indkomstskat, nemlig 2,000 Rd. eller 4,000 Kroner. Det forekommer mig, at der deri ligger et Fingerpeg om, at Dyrtiden maatte kunne komme til at have en større Indflydelse paa deres Sager, som gaa dertil, end paa saadanne Sager, som gaa derover. Ud over dette vilde jeg naturligvis ogsaa anse det for aldeles urigtigt at give et Tillæg, men jeg tror ikke, at det er rigtigt, at man deler det ganske saaledes, som Regjeringen har gjort. Jeg antager, at dette Punkt maatte underkastes en Overveielse, og at man da vilde kunne finde forskellige Led i en Skala eller Stige, hvor man kunde givet noget Mere eller noget Mindre efter Sagernes Størrelse, delt i flere Dele, end det her er fastsat. Det er dette Standpunkt, som jeg indtager i denne Sag, og jeg er overtydet om, at det vilde gjøre et godt Indtryk hos Alle, dersom Regjeringen vilde imødekomme de Fordringer, som jeg foretænker mig kunde fremkomme i denne Samling. Jeg taler her naturligvis ikke paa Andres men kun paa mine egne Begre; jeg veed slet ikke Besked om, hvad der kan være paatænkt i den Henseende, men mig forekommer det, at det ligger saare nær for Folkethinget, foranlediget ved denne Lovs Fremkomst, paa ny at gjøre Fordring om Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission. Dette er en Hensætning, som jeg gjør til det ærede Thing, der jo selv træffer Afgjørelse herom, men Regjeringens Bevillie over for en saadan Kommission vilde vistnok have en stor Betydning og lette hele denne Sags Gang gennem Thinget, hvorfor jeg ogsaa vilde ønske, at en Udtalelse i denne Retning maatte fremkomme fra Regjeringens Side. — Der var et af de ærede sidst valgte Medlemmer, nemlig det ærede